

λεῖος, ἀντίθ. ἀγροῖκος (I) 1β, ἄγριος 5, γρέζος, σκληρός.

γλειφτρος ἐπίθ. Πόντ. (Ινέπ.) Θηλ. γλείφτρα Πόντ. (Ινέπ.)

Τὸ ἄρσ. ἐκ τοῦ θηλ., καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

Ὁ λαίμαργος. Συνών. βλ. εἰς λ. ἀναγλειφτᾶς 1, γλείφτης 1.

γλειφτύνω ἐνισχ. γλειφτύν-νω Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλειφτός, εἰς τὸ ὅπ. καὶ γλειφτός.

Καθιστῶ κάτι λεῖον διὰ ξέσεως ἢ τριβῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. λειαίνω, ξετραχύνω, στρώνω.

γλειφύρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γλειφός.

Ἐπὶ γυναικός, ἰσχνή, λεπτή ὡς γλειμμένη. Συνών. γλειμμένη, καλάμω, καψάλω, λιγνή, στεγνή, στεγνοπαῖδα, στέκα, φλούδα.

γλείφω, ἐγλείφω Κύπρ. Χίος(Φυτ.) γλείφω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γλείφον βόρ. ἰδιώμ. Καππ. (Μισθ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) γλείφω Καλαβρ. (Μπόβ.) γλείφω ῥμα Τσακων. (Χαβουτσ.) ἀγλείφω Δαρδαν. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Βρύσ. Κάρυστ. Ξηροχώρ. κ.ά.) Ἡπ. Ζάκ. Θράκ. (Αἰν. Σαρκεκλ. Σηλυβρ. Τσανδ. Τσακίλ.) Ἱμβρ. Μακεδ. (Βόιον Καταφύγ. κ.ά.) Μέγαρ. Πελοπν. Τένεδ. κ.ά. — Δ. Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῶων, 95 Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3, 196 Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν. ἐλλήν. 2, 185 ἀγλείφω Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Δομοκ. Ζαγορ. Κακοπλεύρ. Καρυά Κρυόβρ. Ὁξύν. Σταγιάδ. Συκαμν. Τσαγκαρ. Φωτειν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀμόρ. Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρκεκλ. Τσακίλ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀρέθουσ. Βελβ. Βέρ. Βλάστ. Βόιον Γήλοφ. Γρεβεν. Δεσκάτ. Καρπερ. Καστορ. Κατάκαλ. Κοζ. Ριζώματ. Σταν. κ.ά.) Μέγαρ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Περίστ. Σπάρτ. Τριχων. κ.ά.) γλείφτω Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Ἀραβάν. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλείφτον Θάσ. Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) ἀγλείφτω Προπ. (Μηχαν.) ἀγλείφτον Μακεδ. (Δεσκάτ. Τρικοκκ. Πιερ. κ.ά.) γλείβω Καππ. (Ἀραβάν.) Παρατ. ἐγλείφεινα Πόντ. (Οἶν.) Ἀόρ. ἐγλείτ-τσα Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. γλειβιέμι Καππ. (Μισθ.)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γλείφω, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκλείχω. Βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἑπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 3(1926), 31 καὶ Ἀθηνᾶ 4 (1931), 189. Κατὰ Μ. Φιλήντ., Γλωσσογν., 2, 185 κέξ., ἐκ τῆς συνεκφορᾶς τὸν λείχω > τὸν-γ-λείχω > γλείχω > γλείφω (τὸ φ κατὰ τὸ ἀλείφω). Ὁ τύπ. γλείφω καὶ ἡ μετοχ. γλειμμένος καὶ εἰς Σομ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐνεργ. καὶ μέσ., λείχω, λείχομαι, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μισθ. Φλογ. κ.ά.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Γλείφω τὰ δάχτυλά μου, τὸ πιροῦνι, τὸ πιάτο, τὸ αἷμα. Γλείφεται ἡ γάττα, ὁ σκύλλος κοιν. Σήκωναν τὰ βόδια τὰ τσεφάλια τσαὶ τὸν ἀγλείφανε (νοεῖται τὸν Θεόν) Μέγαρ. Τὸ κατὰ ἀγλείφεται, θὰ βρέξῃ (κατὰ = γαττί) αὐτόθ. Ὁ κάττης βοὺν κάδαι godā 'ς τὴ βαροστιὰ ἐγλείφεται ὁ καιρός ἂ ἀλλάξῃ (κάττης = γάττος, κάται = κάθεται, βαροστιὰ = παραστιὰ) Χίος (Φυτ.) Τὸν ἔμῳνα

ἡ ἀρκούδα ἀγλείφ' τὰ πόδια τ'ς Μακεδ. (Καστορ.) Ἡ γάττα ἀγλείφεται, θὰ ῥτη κανένας Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡ γάττα ἀγλείφει κατὰ τὸν βουριά, θ' ἀλλάξ' οὐ κιρὸς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ κάττα ἐγλείφει τὸ πινέκ' Ἀραβάν. Ὁ σκύλλος γλείφ' τὰ στοῦδᾶ (= κόκκαλα) Σταυρ. Ἐτρεχε ὁ σκύλλος καὶ ἄγλειφε τὰ γαλοτύρια Ἡπ. (Αὐλότοπ.) Τὸν ἔμῳνον γάλα τ' ἀγλείφ'ρι τὰ σῶλλια Εὐβ. (Στρόπον.) Τσαὶ κουφέτες τσαὶ γλείφανε τὰ σῶλλια (κουφέτες = κουφέτα) Ὁθων. Τὸν πιδί τ' τὸ ἔμ' ἀγλειμμένου ἡ γιλάδα (διὰ μικρὸν παιδίον τοῦ ὁποῦ μέρους τῆς πρὸς τὸ μέτωπον κόμης ἔχει ἀντίθετον διεύθυνσιν τῆς κανονικῆς) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Γλείφ' τὰ π'τέρια τ' (= πόδια του) Μισθ. Πισίκα γλειβιέμι (ἡ γάττα γλείφεται) αὐτόθ. Εἶδα πάστρα ῥναι ποὺ τὴν ἔχει τὸ σπῖτ' ἐκεῖνο· θαρρεῖ κανεὶς πὺς τὸ ἔχουνε γλειμμένο μέ τσαὶ γλῶσσες τους Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὁ φοινῶ ἄμα ῥτα σκοτωκῶ, ῥτα γλείφ' τὸ μαχαίρ' (ὁ φοινῶς ὅταν σκότωνε, ἔγλειφε τὸ μαχαίρι) Χαβουτσ. Μὰ δὲν ἔφαγα, ἔγλειψα τὸ κοντάλι, τοῦ εἶπε τὸ παιδί του Δ. Βουτυρ., Ἐπαναστ. ζῶων, 95 || Φρ. Εἶναι νὰ τρῶς καὶ νὰ γλείφῃς τὰ δάχτυλά σου (ἐπὶ ἐκλεκτοῦ ἐδέσματος) κοιν. Τρῶεις τσαὶ γλείφεις τσαὶ τὰ πενδοδάχτυλά σου (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Κῶς (Πυλ.) Τρῶς ῥατο καὶ γλείφεις τὰ δάχτυλά σ' (συνών. μετὰ τὴν προηγουμ.) Ἱμερ. Κερασ. κ.ά. Ψαροκόκ-ῥαλον ἔγλειψεν (ἐπὶ τῶν διὰ δωροδοκίας ἀναλαμβάνοντων ὑπεράσπισιν) Μεγίστ. ῥῶ ῥστε' τζὸ γλείφτω, νὰ τσιριζῶ (ἐγὼ κόκκαλα δὲ γλείφω, γιὰ νὰ φωνάξω ὑπαινιγμὸς διὰ τοὺς ὑποστηρίζοντας ξένα συμφέροντα ἔνεκα ἰδίων ὠφελῶν) Καππ. (Φάρασ.) Γλείφον τώρα (εἰρωνικῶς πρὸς ἀποτυχόντα τοῦ σκοποῦ του) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Συνών. φρ. Σκοῦπίσου τὴν ῥα. Γλείφ' οὐ ἕνας τ' ἀλλ' ῥοῦ τὰ σάλια (ἐπὶ ἀτόμων ἀλληλοαγαπωμένων) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ φρ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. Γλείφω τσαὶ νεροχύτες (ἐρωτοτροπῶ) Ἴων. (Κρήν.) Γλείφει τὰ κεραμίδια (ἐπὶ ἀτόμου κατίσχνου, λιποσάρχου) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Γλείφει τὰ πινάκια (ἐπὶ παρασίτου καὶ εὐτελοῦς κόλακος) Καππ. (Σινασσ.) — Λεξ. Περίδ. Γλείφει τὰ πιάτα (ὁμοίως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. Εὐπολ. F.C.G. 2, 440, 1 «πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας ἄσμενος». Γλείφει τὸ κόκκαλο (ἐπὶ τῶν προσπαθόντων ἀνωφελῶς) Κάρπ. Γλείφει τὰ τάττε του ἀνδὶ ῥκούδι, νὰ βγῇ σὴν ἄνοιξη (γλείφει τὰ πέλματα τῶν ποδιῶν του σὰν ἀρκούδα, διὰ νὰ βγῇ τὴν ἄνοιξιν ἐπὶ τῶν προσπαθόντων νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐκ τῶν ἐνότων δυσκόλους καταστάσεις) Καππ. (Φάρασ.) Θὰ σὲ κάνω νὰ γλείφῃς τὰ μανίκια σου (ἀπειλὴ) Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Τὶς ἔγλειψε (ἐδάρη) Ἀθῆν. Τ'ς ἄγλειψι (ὁμοίως) Σάμ. Συνών. φρ. Τὶς ἄρπαξε, τὶς ἔφαγε, τὶς ἀλείφτηκε, τὶς γεύτηκε. Τοῦ ῥδωκ' ἕνα ξύλο, πῶγλειψε τὰ δάχτυλά του (τὸν ἔδειρε πολὺ) Πελοπν. (Βερεστ.) Συνών. φρ. Τοῦ ῥδω σε ξύλο, ποὺ ἔβαλε καὶ ῥς τὶς τσέπες του. Τὸν ἔκανε τ' ἀλατιοῦ-ἄλογο-μαῦρο-μπλε-τόπι-τοῦ λούμι ῥς στὸ ξύλο. Τὸν ξυλομέτρησε. Τὸν ξυλοφόρτωσε γιὰ καλὰ. Τὸν πλευροκόπησε. Τὸν πελέκησε. Τὸν ῥήμαξε ῥς τὸ ξύλο. Τὸν σακάτῃσκον. Εἶναι ἴδια πὺς τότε γλείφουνε οἱ σκύλλοι (ἐπὶ κατίσχνου) Α. Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Τὰ ῥγλειψε μετὰ τὴ γλῶσσα του (ἐπὶ τῶν ἀναγκασθέντων μετὰ καταισχύνῃν νὰ ἀναιρέσουν ὅσα οἱ ἴδιοι εἶπαν) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 686 || Παροιμ. Τὸ ῥέριμ πῶμ μπορεῖς νὰ δακ-κάσης, γλείψε το (ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης πραττόντων τὰ ἀντίθετα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὁποῖα φρονοῦν) Κύπρ. Ποιὸς ἔχει ῥς τὰ χέρια του μέλι καὶ δὲ γλείφει τὰ δάχτυλά του; (ἐπὶ τῶν ἐκμεταλ-

λευομένων πρὸς ἴδιον ὄφελος δοθεῖσαν εὐκαιρίαν) κοιν. *Ποιός πιάθ' μέλ' τσί δὲ γλείφτ' τὰ δαχτύλια τ'*; (συνών. μετὴν προηγουμ.) Λεσβ. *Ποιός ζύφει μέλι καὶ δὲ γλείφει τὰ χέρια του;* (ζύφει = ἐκθλίβει· συνών. μετὴν προηγουμ.) Ὁθων. *Κεῖνος πού 'νεκατών' τοῦ πεχμέζ' θὰ γλείφ' καὶ τὰ δαχτύλια τ'* (συνών. μετὴν προηγουμ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) *Ἰκεῖ π' φτώ, δὲν ἀγλείφου* (ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπεδοκίμασε ἢ κατηγορήσε ἓνα ἔργον ἢ ἓνα πρόσωπον, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιδιοκιμάζῃ ἢ νὰ τὰ ἐπαινῇ κατόπιν) Μακεδ. (Γρεβ.) *Ἐκεῖ πού φτεῖς, μὴ γλείβ'ς* (συνών. μετὴν προηγουμ.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) *Μὴ χέης, μὴ γυρίης κὶ τὰ γλείφ'ς* (χέης = χέζης· συνών. μετὴν προηγουμ.) Ἡπ. (Δολιαν.) Ἡ παροιμ. ὑπὸ διαφόρ. παραλλαγ. πολλαχ. Οὐ λύκους γιὰ τὸν πόνον τ' βουιδιού ἔγλειψ' τ' ἀλέτρ' (ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων ἀγάπην πρὸς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι συνδέονται μετὰ τρίτων, ἀπὸ τούς ὁποῖους οἱ πρῶτοι ἀναμένουν ὠφέλειαν) Στερελλ. (Ζίλιστ.) *Γιὰ τὸν καημὸ τ' βουιδιού γλείφ' οὐ λύκους τοῦ ζ' γό* (συνών. μετὴν προηγουμ.) Στερελλ. (Ἰππάτ.) Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. *Ἀγλείφει ὁ σκύλλος τὴν κοκκάλα, σίδας δὲ βορεῖ νὰ τὴ ρουκανίση* (ἐπὶ τῶν ὑποκρινομένων φιλίαν) Ἰόνιοι νῆσ. *Ὁ σκύλλος γλείφει τὸ χέρι πού τὸν δέρνει* (ἐπὶ ἀμνησικάκων) Πελοπν. (Πάτρ.) Ὁ σκύλλος ἐκεῖ πού γλείφει γαβγίζει (ἐπὶ τῶν ἐνεργούντων ἔνεκα ἰδίου ὀφέλους) πολλαχ. *Τ' ἀγλείφει, δὲν τὰ κλέβει τὰ πιάτα ἢ γάττα* (ἐπὶ τῶν λαμβανόντων ἐλάχιστα ἐκ τῶν ἀλλοτριῶν) Ἰόνιοι Νῆσ. || Ἄσμ.

*Ἀπάνω 'ς τὸν ἀσπάλαθα φιλεῖ ὁ γαβρός τὴ νύφη
κὶ ἀπ' τὴ γλυκάδα τὴ βολλὴ τὰ δάχτυλά του γλείφει*
Παξ.

Κάθετ' ὁ γαβρός κ' ἡ νύφη, | κόκκαλο βαστᾷ καὶ γλείφει
Θήρ.

Καὶ ᾠμένουν γαί τὸν Γιάννη, | γιὰ νὰ γλείψῃ τὸ τηάνι
(ᾠμένουν = περιμένουν) Κῶς (Πυλ.)

Κ' ἔκαμι βρακ'λὸ μουσκάρ' | κ' ἔσκυψι νὰ τοῦ ἀγλείψ'
(βρακ'λὸ = ἐπὶ βοοειδῶν, αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει λωρίδας διαφόρου χρώματος περὶ τοὺς πόδας· ἐξ ἐπιδ.) Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) || Ποιήμ.

*Ἀνάφτει ἀπ' τὸ θυμό, σπιθοβολάει,
σὰν ἀδελφῶν, λές, μετὴ φωτιά,
πού γλείφεται μετὰ γλῶσσα φλογερῇ*

Γ. Δροσίν., Ἀγροτ. ἐπιστ., 154

*Ὅταν ἐρχόμουν σιγά, δειλό, παραδαρμένο
καὶ σὸ γλείφα καὶ σὸ πλενα τὰ πόδια δουλωμένο,
περήφανα μ' ἐκοίταζες καὶ φώναζες τοῦ κόσμου
νὰ ἰδῇ τὴν καταφρόνηση πού πάθαινε ὁ ἀφρός μου*

Α. Βαλαωρ., Ἔργα 1,138

Τὸ αἷμα σου ἔγλειψαν κρυφὰ 'ς τὰ νύχια τοῦ φοινῆ σου
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2,204. Συνών. *ἀναγλείφω 1, ἀναλείχω, ἀναπογλείφω, λείχω.*

Β) Μεταφ. 1) Καταλαμβάνομαι ὑπὸ λαίμαργίας πρὸ ἐκλεκτοῦ ἐδέσματος, λιχνεύομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰμέρ. Κερασ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.): *Μὴ γλείφεσαι, γιατί τὸ ψητὸ δὲν εἶναι γιὰ τὴ μουντσονάρα σου κοιν.* || Φρ. *Ἡ καρδιά μ' ἔγλειψεν* (καρδιά = στομάχι) Κερασ. Συνών. *ἀναγλείφω 2, ἀναλείχομαι* (βλ. *ἀναλείχω*), *λιχουδεύομαι, λιγουρεύομαι, λιμπίζομαι, ξερογλείφομαι* (βλ. *ξερογλείφω*), *συναλείχομαι* (βλ. *συναλείχω*). **2)** Ἐγγίζω ἐλαφρῶς πολλαχ.: *Δὲν τὸν χτύπησε, τὸν ἔγλειψε μόνο ἡ σφαῖρα πολλαχ.*

Ἰσὶα π' τοὺν ἔγλειψ' νιὰ ψ'χούλα ἡ σφαῖρα (νιὰ ψ'χούλα = ἐλάχιστα) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ποιήμ.

Μ' ἄγλειψε, Διάκε, ξώδεσμα τὸ βόλι ἓνα παγίδι
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 3,196. Συνών. *ἀγγεῖω 1, ἀγγεῖαζω 1, ἀγγεῖζω 4. 3)* Ἐπαινῶ κάποιον ὑπερβολικὰ διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐνοίαν του κοιν.: *Αὐτὸς ὁ μποῦφος γλείφει τὸν προῖστάμενο, γιὰ νὰ πάρῃ καμμιὰ προαγωγή.* Αὐτὸς εἶναι κοινωνικὸ ἀπόβροσμα, μιὰ ζωὴ γλείφει καὶ συνοφαντεῖ κοιν. *Ὀλνους τ' γλείφ' τοῦ τσιανάξ', δὲν εἶναι ἄντρας οὐ κιορατᾷς Μακεδ.* (Γαλατ.) *Γλείφ' τοὺν κόλου τ' Νάσιον, γιὰ νὰ τοὺν βάλ' σὶ καμμιὰ θέσ' Μακεδ.* (Δεσκάτ.) || Παροιμ. *Ἄμα δὲ βορῆς νὰ δαγάσῃς, γλείψε* (κολάκευε, ὅταν δὲν δύνασαι νὰ ἀπειλήσῃς) Κεφαλλ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών. *γαλιφάρω, γαλιφεύω, γαλιφίζω, καλοπιάνω, κολακεύω, κολογλείφω. 4)* Ἀφαιρῶ τὸν φλοιὸν δένδρου, βλαστοῦ ἢ καρποῦ Κορσ. Πελοπν. (Μάν. Ξεχώρ. κ.ά.): *Ἡ μάνα μου ἔγλειψε τὰ φραγόσουνκα καὶ τὰ ἔβαζε 'ς ἓνα πιάτο Κορσ.* *Τσεῖνες οἱ θιοκατάρατες οἱ σκοτίτσες γλείφανε οὐλα τὰ δεντρικά* (σκοτίτσες = ἀκρίδες) Ξεχώρ. Συνών. *ἀπογλουπίζω 1, γδέρω 2, ξεφλουδίζω. 5)* Κατεξαντλῶ τινα οἰκονομικῶς Νάξ. (Ἀπόρρανθ.) *Ἡ γλειφές με βλιά, δὲ μου 'φηκες πεδάρα.* Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Σαχλίχ., Γραφαὶ καὶ στίχοι, στ. 246 (ἐκδ. Wagner, σ. 72) «κὶ ἀπῆτις φά' (ἐνν. ἡ πολιτικὴ) καὶ γλείψῃ σε, τότ' ἀποκουντουρίζει | κὶ ἄλλον εὐρίσκει νὰ τὸν τρώ' καὶ σέν' ἀποχωρίζει». Συνών. *ἀρμέγω 4, βυζαίνω B2, βυζακῶνω 3, γδέρω 3, γδύρω, ξετινάζω, ξεζουμίζω, ξεκοκκαλίζω, ρομφῶ. 6)* Προκαλῶ ἢ αἰσθάνομαι ἐλαφρὸν πόνον Ἰκαρ. Λευκ. (Φτερν.) Μῆλ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τὰ συνοστάφυλα γλείφουνε τὴ γαρδιά Σίφν.* *Μὲ γλείφει ἡ καρδιά μου αὐτόθ.* *Μὲ γλείφει ἓνα πονάκι 'ς τὴ γοιλιά Μῆλ.* *Γλείφεται τὸ στομάχι μου Ἰκαρ.* *Μ' ἄγλειψ' τὸ στομάχι μ' Φτερν.* *Μὴ γλείψ' μέσα μ' Αἰτωλ.* Συνών. *ἀλαφροπονώ. 7)* Ὀφελοῦμαι ὑλικῶς Μακεδ. (Σισάν.) Λεξ. Δημητρ.: *Ἀγλείψ' κὶ σὺ τίπουτα ἀπ' αὐτείν' τὴ δ'λειά;* Σισάν. *Κάτ' θὰ γλείψῃς κ' ἐσὺ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά Λεξ. Δημητρ.* Συνών. *ἀλείφω B4, κερδίζω, ἀντίθ. βλάφτομαι* (βλ. *βλάφτω*), *ζημιώνομαι* (βλ. *ζημιώνω*), *κακοβλάφτομαι* (βλ. *κακοβλάφτω*), *χάνω. 8)* Καταβάλλω μεγάλην προσπάθειαν Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Γορτυν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ὀλυμπ. Πυλ. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.): Φρ. *Ἐγλειψα τὴ γῆ σὰν τὴν προβατῖνα Ὀλυμπ.* *Μπα πού νὰ γλείψῃς τὴ γῆς σὰν τὸ πρόβατο* (ἀρά) Γορτυν. *Ἀγλείφου τ' γῆ σὰν τ' γιλάδα Ἀκαρναν. 9)* Ἀναδίδω ὑγρασίην Εὐβ. (Κάρυστ.) Μακεδ. (Βόιον) Προπ. (Κύζ.) κ.ά.: *Γλείφει νερὸ ἡ κατασρόλα Κάρυστ.* *Γλείφει τὸ κουζινέτο* (μικρὴ μηχανὴ μαγειρεύματος) Κύζ. *Ἀγλειψι νερὸ οὐ τοῖχους κὶ νότ'σι Βόιον.* Συνών. *ἀζουδιῶ, ἀναβρύω 2β, ἀναβυζαίνω, ἀναγλείφω, ἀναδίνω A3, ἀναλείχω 3, ἀναδοτῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλιγδιάζω 1, ἀναξερονῶ, ὑγραίνομαι, ὑεροποτίζω.*

Γ) Μετοχ. μεταφ. 1) Λιπόσαρκος, ἰσχνός Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Κρήτ. (Χαν.) Κύπρ. Μακεδ. (Βλάστ.) Πάρ. Πελοπν. (Λακεδ. Γαργαλ. κ.ά.): *Αἰ'ς τὰ τσακίδια, μωρ' γλειμμένη!* Λακεδ. *Χαρά 'ς τὸ γλειμμένο πού θὰ πάρῃ Χαν.* || Φρ. *Εἶναι 'φτοῦνος 'φτοῦ μινὰ σιχασά, μινὰ γλειμμένη καραμέλα Γαργαλ.* *Εἶνι σὰ γλειμμέν' γάττα Βλάστ.* Συνών. *ἀδύνατος 1β, ἀθρεφτος 1, ἀπάστωτος 2, ἀπάχετος,*

ἄπαχος 1, ἀπογλειμμένος (βλ. ἀπογλείφω), ἄτροφος, κοκκαλιάρης, κολλημένος, λεανός, λιγνός, λίγκρινος, στεγνός, στεγνωμένος, φεγγερός, φτεναδούρα, ἀντίθ. βαρέλας, λιτρουβολίθαρος, χοντροός, χοντροπατάτας, χοντροόπιασμα, πιθάρας. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀγλ'μμένους, δύσμορφος, δυσειδής Σάμ. Συνών. ἀγαρθοκαμωμένος, ἀγαρθος 1β, ἀγριόφατσα, ἀμούσουδος, ἀνείδεος 1, ἄπλανος 2, ἄπλαστος Α1β, ἀσκημόθωρος, ἀσκημοκάττης, ἀσκημομούρης, ἀσκημομούττης, ἀσκημομούτσουνος, ἀσκημοπόρσωπος, ἄσκημος 1, ἀσκημοσούλουπος, ἀσκημόφατσα, ἄχαρος, γαττομούρης, γαττομούτσουνος, γιδόχαρος, κακομούτσουνος, σκυλλομούρης, ἀντίθ. ὁμορφος, γραμμένος, κοῦκλος, κοντυλένιος, ὠραῖος. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γλ'μμένους, ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ἐλλιπής κατὰ τὸ βάρος, λιποβαρής Ἡπ. (Ἰωάνν. Κουκούλ. κ.ά.): Τοῦ 'χι δῶξ' δέκα λίγρις, ἀλλὰ οἱ δυὸ ἦταν γλ'μμένις κὶ δὲν τ'ς παραδέχיתי Κουκούλ.

Ἡ μετοχ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὑ τοῦ Γλειμμένου Θεσσ. (Πήλ.).

γλείψαβος ἐπίθ. ἐνιχ. ἀγλείψαβος Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀγλείφω διὰ τοῦ ἄορ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αβος.

Γλείφτρος, τὸ ὅπ. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γλείψας ἐπίθ. ἐνιχ. ἀγλείψας Μακεδ. (Βλάστ.) Θηλ. ἀγλείφου Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἡ μετοχ. ἄορ. τοῦ ρ. γλείφω.

Γλείψαβος, τὸ ὅπ. βλ.

γλειψιά ἡ, κοιν. γλ'ψιά Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ἀγλ'ψιά Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Κόνιτσ.) Μακεδ. (Πεντάλοφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γλείφω.

Α) Κυριολ., ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γλείφω κοιν.: Σιχαίνεται τίς γλειψιές τῆς γάττας - τοῦ σκύλλου κ.τ.τ. κοιν. Συνών. γλείψιμο.

Β) Μεταφ. 1) Μικρὰ ποσότης, ὅσην δύναται νὰ λάβῃ τις δι' ἐνὸς λειχασμοῦ, ἐλάχιστόν τι κοιν.: Ἡ παλιοφαγὰνα ἔφαγε ὅλο τὸ παγωτὸ μοναχὴ τῆς καὶ δὲν ἔδωκε τοῦ παιδιοῦ οὔτε μιὰ γλειψιά. Πῆρε μιὰ γλειψιά μέλι καὶ τοῦ ἦρθε ἀηδία κοιν. Μιὰ γλειψιά χορτάρι σου 'φαγε (τὸ ζῶο) κ' ἐχάλασε τὸν κόσμον Πελοπ. (Κυνουρ.) Συνών. νυχιά, πρέζα, στάλα, σταλιά, σταλίτσα. 2) Βοιδογλειψιά, τὸ ὅπ. βλ., Εὔβ. (Στρόπον.) Ἐρεικ. Ὁθων. Μαθράκ.: Ἡ Τάσιω ἔχει μιὰ γλειψιά ἴσια πάνω 'ς τὸ κεφάλι τῆς Ἐρεικ. Ὁ Τέλης ἔχει μιὰ γλειψιά 'ς τὸ κοντούκι του, πού εἶναι σὰν νὰ δὸν ἔγλειψε τὸ βόγι τῇ θείᾳ-Ξένῃ (κοντούκι = κεφάλι, βόγι = βόδι) Ὁθων. Οἱ ἄνθρωποι ἔχ' ἀγλ'ψιές 'ς τοῦ γλέφαρον, ὅταν τὰ μαλλιά τ'ς γυρίζ'ν ἀνάπουδα (γλέφαρον = μέτωπον) Στρόπον. Συνών. βοιδογλειψία, βοιδογλειψιά, βοιδολεξιξιά, βοιδολεχιξιά. 3) Ἡ ὑπερβολικὴ φιλοφροσύνη, ὁ κολακευτικὸς λόγος Ἡπ. (Κόνιτσ. κ.ά.): Σιφουρτουθῆτι μ' κ' ἐγὼ ἀγλ'ψιές δὲ θέλουν. Συνών. γαλίφεμα, γαλί-

φιά, γαλίφισμα, γλειψιματάκι, γλείψιμο, κολακεία, μαλαγανιά.

γλειψιάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀγλειψιάρης Στερελλ. (Παρνασσ.) Οὐδ. ἀγλειψιάρ'κον Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλειψιά καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

1) Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα ἢ κλίσιν εἰς τὸ νὰ λείχῃ Λεξ. Δημητρ.: Γλειψιάρικο σκυλλί. **2)** Μεταφ., γλείψας, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Παρνασσ.): Τοῦ πιθί τ'ς εἶνι ἀγλειψιάρ'κον. Συνών. βλ. εἰς λ. γλείφτρος.

γλειψιματάκι τό, σύνθηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γλείψιμο.

Α) Κυριολ., ἐλαφρὰ λεῖξις σύνθηθ.: Χάλασε τὸν κόσμον, γιὰτὶ ὁ σκύλλος τοῦ ἔκανε ἓνα γλειψιματάκι 'ς τὸ πόδι. Εἶναι πολὺ μίξερ, ἓνα γλειψιματάκι ἔκανε 'ς τὸ γλυκὸ καὶ τοῦ ἦρθε ἐμετός σύνθηθ.

Β) Μεταφ. **1)** Γλείψιά Β3, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Αὐτὸς εἶναι μάννα 'ς τὰ γλειψιματάκια, παντρεύει καὶ δεσπότη. Μόνο μὲ κανένα γλειψιματάκι θὰ τελειώσῃς τίς δουλειές σου σύνθηθ. **2)** Μικρὰ ποσότης χλόης Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μιὰ 'νχιὰ γλειψιματάκι 'ναι 'κεῖ ὄξω 'ς τὸ χωράφι καὶ ἂ σφυωνοῦμε, νὰ σ' τὸ πλερώσω, νὰ τὸ γλείψῃ τὸ μονάρι μου ('νχιὰ = νυχιά).

γλειψιματίας ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλείψιμο διὰ τοῦ πληθ. καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίας.

Κυρίως ὡς ἔκφρασις τοῦ στρατιωτικοῦ, δημοσιοῦπαλλήλικου κ.τ.τ. βίου, ὁ διὰ τῆς κολακείας ἢ τῶν γνωριμιῶν τοῦ ἐξασφαλίζων εὐνοϊκὴν μεταχείρισιν εἰς τὰς μεταθέσεις, τὰ καθήκοντα κλπ. πολλὰχ.: Ἡ Νάδους εἶνι μιγᾶλους γλειψιματίας. Ἀκόμη δὲν ἦρθε 'ς τὴ μονάδα, κὶ πῆρε μιτάθισ' γιὰ τ'ν Ἀθήνα Θεσσ. (Λάρις.)

γλείψιμο τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γλείψιμον Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλείψ'ιμο Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) γλείψ'ιμον βόρ. ιδιῶμ.

Τὸ Βυζαντ. γλείψιμον. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Α) Κυριολ., γλείψιά Α, τὸ ὅπ. βλ., κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Φλογ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐκανε τέτοιο γλείψιμο 'ς τὸ πιάτο, πού δὲ χρειάζεται πλύσιμο. Αὐτὸς ὁ ξελιγωμένος χλαπάρισε τὸ κρέας κ' ἔκανε καθρέφτη τὸ ταψὶ ἀπ' τὸ γλείψιμο κοιν. Τὸ λαχτυλίδι γλείψιμο καὶ οὐλα 'νίδκονται (ὅταν γίνῃ γλείψιμο τοῦ δαχτυλιδιοῦ, ὅλα γίνονται ἐκ παραμυθ.) Σταυρ.

Β) Μεταφ. **1)** Γλείψιματάκι Β1, τὸ ὅπ. βλ., κοιν.: Πρήστηκε ἡ γλῶσσα του ἀπὸ τὸ γλείψιμο, γιὰ νὰ διοριστῇ καὶ τώρα κάνει τὸν κάργα. Δὲν εἶναι ἐπιτήδειος 'ς τὸ γλείψιμο, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει προκοπὴ κοιν. Μουρὲ, εἶδα γλείψιμο 'ναι πού τοῦ κάνουσι, ἢ μιὰ τότε χαδεύγει ἀποδὰ κ' ἢ ἄλλῃ ἀποκεῖ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γλείψιά Β3. **2)** Γλείψιματάκι Β2, τὸ ὅπ. βλ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Θὰ βάλῃ τὴ ζούλα μου ν' ἀπογλείψῃ ἐκεῖνο τὸ γλείψιμο, πού 'ναι 'κεῖ ὄξω 'ς τὴ Λουράδα (ζούλα = κατσίκια).

γλειψοκουτάλα ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. τοῦ ρ. γλείφω καὶ τοῦ οὐσ. κουτάλα.

